

Karaktärshäfte 3

Mats Krantz, 10 "Tysta då, nu gör vi som jag sa"

19 november, 1984

Vet du vad? Jag såg ett program på tv igår, det var dunderhäftigt. Det var nån polis som jagade skurkar med en jättstor pistol. Pow, pang, shadish! Fast mitt i kom mamma och stängde av och sa att jag skulle gå och lägga mig. Oh, vad arg jag blev, jag skrek åt henne och sa att jag borde få vara uppe hur länge som jag ville, så det så. Fast jag gick och la mig ändå, för pappa sa till mig.

Annars brukar det faktiskt vara jag som bestämmer, jag får göra nästan vad jag vill hemma. Hemma och i skolan. Det är inte alla som tror det, som tror att de kan komma och säga till mig att göra saker där, men de kan de inte. Alla vet ju att det är töntigt med fotboll och sänt, jag tycker det. Det är löjligt, det därför jag inte vill. Det har ingenting att göra med att jag är lite större än de andra. Lite tjock alltså.

Mamma säger att det inte är konstigt och att det ligger i mina gener och skelettet. Det var inte alls som när Erik sa att jag var en tjockis! Han fattade ju inte att jag vann, jag sa spegel då och så sa han dubbel spegel och då sa jag evighetsspegel. Han sa dubbel evighetsspegel och det kan man inte säga, det finns ju inte, för jag har ju redan evighet som är längst! Så det är han som är en tjockis och inte jag, så det så.

När jag inte går i skolan så spelar jag rollspel med mina kompisar, jag är alltid spelledare, för jag är bäst på det. Jag kan reglerna bäst. Vi är nästan alltid hos Kalle och spelar rollspel eller kollar på tv och sänt. Kalle är rätt så mesig egentligen, fast han är bra på rollspel och så bakar hans mamma jättegoda kakor. Jag har två andra kompisar, Adam och Tobbe, det är vi fyra som spelar tillsammans. Adam är jätterolig, han säger alltid saker som får mig att skratta. Tobbe är också skoj, fast han borde vara tyst mera. Ibland fattar han inte att det är jag som bestämmer, det är ju jag som är spelledare.

Jag har skrivit ett eget äventyr till Drakar och Demoner, ett häftigt fantasy rollspel, som vi ska spela i skolan på rasterna. Det kommer bli skithäftigt, bara det inte kommer någon jämn idiot och avbryter när vi spelar. Det är så jobbigt att spela i skolan, det är alltid någon som stör.

John Bergström, 30 "Ger du fan i mig så ger jag fan i dig"

23 oktober, 2000

En gång i tiden var jag lycklig, det lovar jag dig. När allt liksom stod på högkant, jag vet inte riktigt hur jag skall förklara. Nu känns allt så menlöst, som en fasad jag upprätthåller för min närmaste omgivning. Jag är trubaduren utan gitarr, jag är poeten utan ord. Med andra ord en tämligen menlös figur, vissa ser det inte så, men det är så jag ser det.

Visst, mitt liv kan ju inte vara helt meningslöst, annars hade jag väl inte varit här. Men när jag sitter i min egen lilla bubbla på spårvagnen och tittar på människorna runtomkring, då vill jag bara försvinna. Som en guldfisk betraktar jag världen runtomkring mig oförstående. Åh, så jag saknar forna dagar. Ibland, men ytterst sällan, känner jag vinden smeka min rygg som en påminnelse om hur vackert livet har varit. Kanske vill den väl, vinden, men jag känner mig bara värre. Varje påminnelse är som ytterligare en krossad dröm för mina ögon. Utanpå är jag John, den vackre, inuti är jag ihälig. Ett slag på rätt ställe krossar mig som en skör vas, och jag kan inte göra något åt saken. Spiralen vänds inåt, och neråt, jag glider sakta längre ner för den.

Allt började när Hanna gjorde slut, som en rak höger i ansiktet. Jag grät flera veckor i sträck, jag som alltid varit så stark. Hon var mitt liv, mitt allt. Jag sumpade det, jag förstörde allt för mig själv. Vi hade bott tillsammans i två år och jag hade tänkt be henne gifta sig med mig precis innan hon gjorde slut. Sedan dess har jag förlorat allt, lägenhet, vänner och jobb. Visst har jag hittat tillbaka till vissa vänner och fått ett nytt jobb sedan den där dagen för fem år sedan. Men inget, inget känns längre som förr. Att hitta någon ny går inte, vem skulle vilja ha en feg, snyftande idiot som mig? Och för den delen vill jag inte ha någon annan än Hanna. Jag jobbar så mycket jag kan, tycker om att tänka på allt annat än mitt liv.

Perfekt egentligen att ha någon som mig anställd på en reklambyrå. Jag vet allt om att täcka in sanning i lögnar så att verkligheten förvrängs. Jag, mästaren på att dölja vad jag verkligen känner. För tillfället bor jag i en designinredd lägenhet centralt i Göteborg, det enda jag egentligen gör är att jobba, träna och snorta. Jag menar, vad fan? Hur skall jag annars tackla all skit? Man måste sysselsätta hjärnan precis som musklerna, annars skulle jag ju förtvina helt. Den enda gången jag får ordentligt socialt umgänge är de få gångerna jag träffar någon gammal kompis över en öl på krogen eller då jag åter hemma, med familjen. Familjen förresten, vilket jävla skämt till familj. Pappa Robert, vilken pappa, alltid vresig och tvär. Mamma Camilla, kvinnan som alltid försöker undvika konflikt in absurdum.

Våra middagar tillsammans ser alltid likadana ut, farsan surar och mellanbror Erik glänser. Morsan försöker gå mellan så fort en tillstymmelse till konflikt dyker upp. Men jag har tröttnat, tröttnat på att pappa inte kan släppa att min och Eriks bror, Jonas, aldrig dyker upp till middagarna. Jonas är förlorad sedan länge, det fattade jag redan som ung. Det är sorgligt men sant, han har aldrig varit speciellt normal. Han passar inte in någonstans, inte ens i sin egen familj. Senast jag hörde av honom var när han ringde mitt i natten och ville berätta om någon jävla bok han höll på att skriva. Jag sa åt honom att sluta tracka mig och dyka upp på middagarna istället, han kan väl åtminstone försöka göra morsan glad? Hon har det ju inte lätt, farsan ignorerar henne och hon har bara en lyckad son: Erik, lilla gullegrisen. Ja fan, det kan inte vara lätt.

Hursomhelst är jag trött på att middagarna alltid på något sätt i slutändan handlar om Jonas. Varför kan inte vi koncentrera oss på oss själva? Nej då, vi skall analysera, stöta och blöta. Varför vill inte den förlorade sonen återvända? Varför? Usch, jag är så jävla trött på dem allihopa. Men som vanligt biter jag ihop tills jag exploderar, och då går det alltid åt helvete

Håkan Edén, 36 "Maten smakar underligt, fel på något sätt"

30 oktober, 2001

Bläckfiskarna har bytt skepnad nu, jag trodde inte att de kunde komma åt mig längre. Jag trodde att jag var säker här, bland de vita rockarna och pillerburkarna. Piller, som hjälper mig att slippa bläckfiskarna, det verkar som de har slutat fungera. De är inte bläckfiskar längre, de är spindlar. Försöker täppa till avloppen med trasor om natten, men städtanten plockar bort trasorna. Ut väller spindlarna, ihåliga med långa, smala ben.

Deras små röda ögon, samma som bläckfiskarnas. Får mig att förstå, inget förändras, det byter bara skepnad. Så jag gömmer mig i den sista solstrimman om dagen, mitt på rökgården, i solen. Dit vågar de sig inte ut, i solens strålar. Men nu är det höst, och solen visar sig allt mer sällan. Snart ser jag den inte alls mer, förrän våren kommer.

När jag duschar blir det bättre, ett litet tag. Smutsen rinner av för en liten stund, känner mig ren. Men snart kommer känslan tillbaka, känslan av infektion. Min grådaskiga hy avslöjar att det är något fel på mitt inre, jag tror det har med mina njurar att göra. Njure, oh njure. Vilket konstigt namn på ett konstigt organ. De förfaller för att jag är instängd, fast. Min kropp vittrar sönder inifrån, den klarar inte av att vara instängd.

Jag sitter här för att staten vill hålla ögonen på mig. Vi som kan se verkligheten som den verkligen är, vi är farliga för staten. Vi måste läsas in och vara tysta, annars blir det obehagligt, eller hur? På ett sätt kan man säga att det är bra att jag finns, så att någon kan berätta hur det ser ut egentligen. Men det är jobbigt att höra sanningen, det är inte kul att höra att det kryper spindlar ur öronen på en. Det tycker inte någon, därför är det jag som är inspärrad, inte de andra. Men jag lyckas hålla spindlarna borta, för det mesta. Det är de som har dem i huvudet som är farligast, de är de kontrollerade. De är kontrollerade. Jag har knäckt en spions nacke en gång, bara så att du vet.

Mitt liv tidigare, innan bläckfiskarna dök upp var annorlunda. Minst sagt, ibland saknar jag det. Men då mår jag riktigt dåligt, och tänker tankar som nästan gör ont i huvudet. Jag hade en flickvän, Maria, som jag älskade. Vi skulle få ett barn ihop men barnet dog. Det var då jag såg bläckfiskarna för första gången. De åt av fostret som hennes kropp hade stött bort. En blodig liten klump i toaletten, som tentaklerna slingrade sig kring. Jag var tvungen att ge mig av därifrån, jag klarade inte att se henne i ögonen mer. En dag skall jag få ett barn, det är jag övertygad om. Än så länge är jag fast, men jag är åtminstone inte ensam här.

Jag har några vänner, några få som jag kan lita på. Först har vi Lillen, som vi kallar honom, egentligen heter han Göran. Han är en liten osäker stackare som inte riktigt kan kontrollera sig själv när han går upp i varv, han är manodepressiv. Han och Ingemar är bästa vänner, Ingemar är annorlunda, har samma hy som mig. Jag tror att hans njurar också är infekterade, men han är stor och stark, fortfarande levande. Gösta, han är en smart typ som har koll på det mesta här i byggnaden. Han vet vilka man kan lita på, och vilka som är spioner. Jag gillar Gösta mycket, för han vet alltid vad som är på gång. Han lyssnar på mig, begrundar mina råd. Han kan ju inte se det jag ser, men han förnekar inte det jag ser, snarare ser han mig som en upplyst person, precis som honom själv. Gösta hör nämligen nedräkningen, du vet, nedräkningen mot domedagen.

Tillsammans skall vi ta oss ut härifrån, det har Gösta lovat. Det är snart dags att fly, skönt för mig. Jag behöver ta mig till ett soligare ställe, kanske Australien. Där hittar spindlarna mig inte, då kan jag återuppta mitt liv där jag slutade för fem år sedan. Inga piller, inga spindlar, inga doktorer som inte förstår varför jag blir infekterad av den här platsen. Bara sol, värme och sol i ett land på andra sidan jordklotet. Jag måste härifrån, innan spindlarna lägger sina ägg i min hjärna. Då är det slut, då är allt förlorat. Och jag orkar inte kämpa emot länge till. Njurarna kan de få, men inte mitt huvud.

Viktor Jidhage, 16 "Detta är min skola, visa respekt!"

10 oktober, 1987

Jag har ju alltid varit den som bestämmer, både hemma och i skolan. När jag lirade fotboll så var det ju jag som valde lag och sänt. Men man tröttnar ju på att springa omkring sådär hela tiden, det är ju mycket bättre att gå på gym då. Jag börjar föresten få rätt så stora biceps nu, man ser ju att brudarna vill pilla och känna på mina armar. Det får de väl göra, bara jag får pilla tillbaka och de vill ju att jag gör det, trots att de tjuter ibland. Det är ju inte fel att knulla som alla vet, jag har ju inte kanske direkt gjort det själv, men ändå. Det är inte så många som har knullat i Min skola än, det är väl Åke och några till, jag brukar ju säga att jag har knullat. Fan, det kommer jag ju snart ändå. Sen har jag ju faktiskt blivit avsugen av en tjej en gång, grymt ball.

Jag och Åke brukar prata en hel del om det faktisk, fast vi pratar om allting. Han är den enda riktigt normala människan i hela Min skola, resten vill bara vara som mig. Han och jag har alltid varit polare, alltid. Och kommer alltid att vara det. Vi blev fulla tillsammans för första gången, drog första halsblosset tillsammans, fan vi blev fan av med oskulden på samma fest. I olika rum då, jag fick ju aldrig riktigt gå hela vägen, men jag sa ändå att jag gjorde det. Skit samma för den delen, en avsugning är ju nästan samma ska som att knulla.

Det är ju jag och Åke som styr skolan, vi som bestämmer vilka som hör hemma här och vilka som borde dra och förpesta världen någon annanstans. För det finns ju en hel del nollor som tror de är någonting, tror de har någonting att säga till om. Trots att de inte ens har råd att köpa ett par justa jeans. Vi brukar se till att de bara sticker fram hakan en gång, sen håller de sig nere. Det räcker oftast att de får reda på vilka jävla töntar de är för att de ska hålla käften. Fast ibland krävs de ju att man visar vem som bestämmer.

Det är jag, Åke, Lasse och David som ser till att allt är som det skall vara. Lasse är så jävla grym, helt dum i huvudet men jävligt grym. Han gör fan allt jag säger åt honom och han är skitstark. En gång körde han ner en killes huvud i en toalett. Den lilla jäveln kaxade sig aldrig igen.

David kan i och för sig vara lite jobbig ibland med sina jävla skämt han drar ibland, men han e juste för han fixar alltid cigg och bärs. Hans farsa är Vd för något företag så han har alltid gott om pengar.

På senaste tiden så Åke varit jävligt mysig, han e helkåt på en brud som heter Karin, fast han har inte gjort någonting åt det. Skulle vara juste om man kunde hjälpa honom, jag ska i alla fall se till att ingen annan jävel limmar på henne.

Gustav Svensson, 49 "Det blir nog bra med det"

10 november, 2000

Jo, mitt namn är Gustav. Jag är Gustav, nog är det så alltid. Funderar inte så mycket på vem jag är, jag är den jag är helt enkelt. Försöker hålla båda fötterna stadigt på jorden och huvudet från molnen. Trivs i situationer där jag kan ta beslut, där jag kan råda över tillvaron. Gillar inte när jag förlorar kontrollen, nej det gör jag inte. Men det händer sällan, väldigt sällan.

Jag arbetar som brandman, och på fritiden ägnar jag mig åt skogen. Jag har ingen fru eller några barn, det kommer i sinom tid. Jag har några år på nacken, men än är det långt från för sent. Mina vänner nere på stationen har inte heller familj, förutom Lasse. Han har en fin familj, med goa ungar. Jag gillar dem mycket, de kallar mig för farbror Gustav, det tycker jag om. Annars har jag min familj på stationen, mina bästa vänner och själsfränder. Lasse, han och jag brukar jaga tillsammans ute vid hans stuga. Han har små marker, men det räcker. Vi funkar bra tillsammans både på och utanför jobbet. I skogen är man tyst, och vi har inget problem med att sitta tysta, och bara, ja, njuta. Man arbetar för att få det skönt, hugger ved, gör upp en eld och lever livet som det skall levas, i skogen.

Jag gillar när klimatet är tufft, när det känns att man lever. Jag anmälde mig till det där "Robinson" en gång, blev uttagen och fick provfilma. Men det var ju en jäkla cirkus det där, en massa småtjejer som springer runt med smink och fjuniga småpojkar som försöker få en att vara någonting man inte är. De ville att jag skulle prata lite om mig själv framför kameran, men de verkade inte ens vara intresserade. De stod bakom kameran och snackade om en massa saker som jag inte riktigt förstod. De använde engelska uttryck och ville alla göra sig riktigt märkvärdiga. Nej tänkte jag, det här är inget för mig. Så gick jag hem och kokade kaffe.

Jag skulle ändå inte trivas med folk som inte klarar sig på en öde ö, skulle bli konflikt hela tiden. Det är jobbigt när folk inte accepterar vad de är. Säger man att man kan göra någonting skall man banne mig kunna det, så enkelt är det. Kanske är det därför jag trivs så bra med mitt jobb, mina arbetskamrater vet vad de gör och är dessutom trevliga. De tycker om att spela kort också, det är alltid ett tecken på att det är bra folk man har att göra med. Erik, stationens lilla maskot. Han är inte så gammal, men det kommer bli en bra farsa eller chef av honom en dag, kanske både och? Han har potential att gå långt och kommer att göra det. Han lyssnar på det vi säger och tar till sig det, det gillar jag, tillgivenhet. Daniel är ju lite mer egensinnig av sig, en riktig filosof brukar jag säga. Han funderar mycket om det världsliga och det mär han nog bra av. Han kanske skriver en bok någon vacker dag? Det skulle inte förvåna mig. Ja, jag har ju många vänner nere på stationen. Men Lasse, Erik och Daniel är nog de bästa.

Mitt enda dilemma är att jag har fått en erbjudan om att bli förflyttad upp till Stockholm. De behöver en expert till utbildningarna, det är välbetalt och mycket ledighet. Jag vet inte riktigt hur jag skall göra, visst vore det kul att få lära unga grabbar hur man fajtas med bränder. Men det är ju här som jag hör hemma, men mina vänner. Jag får fråga dem vad de tycker helt enkelt. Beslutet påverkar ju dem nästan lika mycket som mig själv.

Viktor Jidhage, 28 "Vart tog de gamla goda tiderna vägen?"

24 november, 2000

Man lever ju ett ganska skönt liv nu, inte lika vilt längre men nog är det ett gott liv. Jag är nöjd med det liv jag lever. Men mina tonår var faktiskt riktigt vilda, jag gjorde en del helt galna saker. Det var fullt ös genom hela skolan med fester och brudar. Aldrig en lugn stund, vilket drag det var. Det var jag och Åke som gjorde allt, och nog fan gjorde vi allt. Allt man kan tänka sig.

Men jag har växt ifrån allt det där nu, jag är ju 28 år nu och jag tappade ändå kontakten med Åke för flera år sen. Det var efter studenten som vi gled ifrån varandra. Han skulle ge sig iväg för att resa runt i Europa och jag orkade inte följa med. Jag hade helt enkelt inte tid. Han tjtade en del och jag sa väl att jag skulle följa med, men han måste förstått hela tiden att jag inte kunde det. Jag skulle ju jobba på Volvo med farsan över sommaren... så han åkte iväg själv.

Jag har ofta tänkt på hur mitt liv skulle sett ut nu om jag hade följt med honom.

Det skulle nog inte varit lika bra som det är nu, för nog lever jag ett fint liv. Jag har en underbar fru och 2 härliga barn, Fredrik är 6 år och Ylva är redan 4. Tiden springer verkligen iväg. Dom är i och för sig söta nu också, fast Fredrik har ju kommit i trotsåldern och det är lite jobbigt att sätta gränser hela tiden och hans eviga testande av dom. Kristina klagar ibland över mina sätt att sätta gränser, men det är ju mina barn och jag uppfostrar dom så att de inte blir rädda när det blir lite obehagligt.

Jag träffade Kristina sommaren efter studenten. Hon var också praktikant på ekonomiavdelningen och vi jobbade tillsammans. Hon hade läst ekonomiskt precis som jag och under sommaren blev vi väldigt bra vänner.

Till en början var jag inte ens attraherad av henne, men vi umgicks som vänner både på jobbet och till vardags. Efter ett tag tog mina föräldrar för givet att vi var tillsammans, trots att jag inte ens hade kysst henne! De talade alltid om hur trevlig och söt hon var och det var ju bara att hålla med, för det var hon ju... hon var väldigt söt.

Till slut orkade jag inte låtsas att hon var min flickvän längre, så jag gjorde det enda vettiga.

Den 14 mars 1994 så gifte vi oss i all pompa och ståt min familj hade råd med.

Det var ett underbart bröllop i en gammal kyrka ute på landet. Det enda negativa var att regnet öste ned hela dagen och att Kristinas slyniga syster trodde att jag stötte på henne. Hur kan hon få för sig något sådant, det var ju min bröllopsdag. Min jävla bröllopsdag! Jag ville ju bara se hur stora bröst hon hade... hon tog det helt fel. Jag borde ge henne ett ordentligt straffknall så att hon lär sig att hålla käften och inte snacka skit om mig med min fru.

Jag brukar säga att min första fria sommar gav mig mina två viktigaste saker i livet, mitt jobb och min fru. Jag har blivit avdelningschef så nu är jag chef både på jobbet och hemma. En skön känsla.

Hon brukar klaga förstås, men man kan inte säga att jag är en dålig man. Jag gör allt för min fru, för henne och barnen. Är det då så konstigt att jag blir uppretad när hon inte uppskattar det?

Första gången sa hon till kollegorna att hon hade ramlat i trappan, vad de tyckte synd om henne då. Inte skulle de tycka synd om henne, det var ju mig det var synd om. Det är ju

jag som arbetar arslet av mig utan att få någon tacksamhet! Nu syns det aldrig på henne när vi har grälat, hon bär långärmat med krage.

Mamma ringer varje dag till mitt jobb och hem, hon måste ju förstå att jag inte har tid att prata med henne. Hon vill ju ändå bara prata om pappa, jag förstår inte varför. Han har ju ändå varit död i nästan ett halvår nu och det är definitivt dags att glömma honom. Jag har glömt honom, jag glömde honom så fort jag kunde. Han är inget jag vill minnas. Då minns jag hellre den gamla goda skoltiden.

Alla festerna
Alla brudarna
Alla vännerna

Jag saknar tiden med vänner.